

29 M: Jo sí que faré vaga

Benvolguts:

D'ençà que els sindicats han fet pública la convocatòria de vaga general contra la reforma del mercat laboral que se'ns pretén imposar, he començat a sentir una altra vegada els mateixos arguments que ja vaig haver de sentir en les dues vagues anteriors: u, que la vaga serà un fracàs i no servirà de res; dos, que estem fent el joc a uns sindicats que només miren per ells; i tres, que els qui ens hi adherim encara estem fent un favor al govern, que s'estalviarà un altre dia dels nostres sous. En definitiva, que som uns pringats.

Mirau, per aquí no hi passo.

Que la vaga sigui o no un fracàs només depèn de nosaltres. Si la secundàssim tots, seria un èxit rotund.

Bé, bé, no vull passar-me d'ingenu. De fet, em temo que, desgraciadament, teniu raó en aquest punt. Però potser seria hora de fer una reflexió sobre les decisions de cadascú i les conseqüències que comporten.

Si estau d'acord amb la reforma laboral, no cal que seguïu llegint. Teniu tot el dret del món a defensar-la i assistir a la feina amb normalitat. Però si, com jo, la considereu una reforma profundament injusta, que carrega les conseqüències de la crisi sobre aquells que en som menys responsables, que està radicalment esbiaixada ideològicament, que posa en perill els drets laborals que tant han costat d'aconseguir, que condemna les properes generacions a unes relacions laborals extremadament precàries, que -afegiu-hi el que volgueu-, aleshores estareu d'acord que alguna cosa haurem de fer. Podem fer vaga, tallar la Via de cintura o cremar-nos amb benzina a la Plaça d'Espanya. Jo, com que no em veig en cap de les dues darreres opcions, optaré per la primera.

I no, no ho faig per egoisme -perquè suposo que, per sort, aquesta reforma no m'afectarà gaire-, sinó per altruisme, pels nostres alumnes, pels nostres fills (pel meu i pels vostres).

I no, tampoc no ho faig pels sindicats. Que us agradaria tenir uns sindicats més combatius i compromesos? Podeu afiliar-vos als que hi ha i aportar-hi combat i compromís. O podeu crear-ne d'altres. O podeu cercar alguna alternativa per tenir representació en les negociacions laborals. A mi m'és igual. Però m'haureu de concedir que no resulta molt coherent demanar compromís i no comprometre's.

Ara bé, en darrera instància, el motiu d'aquest escrit és el punt tres.

Ja no puc callar més davant la més injusta de les acusacions. Potser no aconseguiré res amb la meva adhesió a la vaga -bé, res més que la coneguda rebaixa de la nòmina-, però no m'acuseu de fer un favor als que l'han provocat. Perquè sabeu que això no és cert. Els fariem un favor si nou de cada deu ens adheríssim a la vaga?

No. Més aviat els donaríem un bon ensurt.

Però desgraciadament preveiem que això no passarà. Entre altres coses perquè, més enllà del lògic percentatge de gent que està d'acord amb la reforma, alguns altres han decidit no adherir-se a la vaga per qüestions econòmiques. Uns, perquè no poden pagar la benzina del cotxe i uns altres perquè no volen renunciar a l'abonament del Mallorca o al viatge a Eurodisney.

Molt bé, teniu tot el meu respecte. Cadascú ha de prendre la decisió que consideri convenient i, evidentment, jo no sóc qui per jutjar ningú. Però, si us plau, respectau-me també a mi i, sobretot, no descarregueu sobre mi arguments fal·laços per justificar-vos.

Si al final la vaga acaba sent un fracàs, de qui serà la responsabilitat? Meva, no.

Joan Bort
Professor de Filosofia de l'IES Marratxí